

Efter at det blev vedtaget at stoppe ordningen, og hvor man i hvert fald i Told og Skat udmærket vidste, at den blev brugt til skatte-spekulation, blev der stadig væk udbetalt en lille milliard kroner. I hvert fald hovedparten af dem kunne have været stoppet, for det var misbrug.

Man var endda så bekvem at lave en overgangsordning, således at selskaber i likvidation, og det var jo typisk det, der foregik ved selskabstømninger, havde helt ekstraordinært forlænget frist, så de frem til 31. marts 1993 kunne få lov til at få udbetalt godtgørelse. Der forsvandt hundredvis af millioner kroner ud af kassen, som man kunne have stoppet ved rettidig omhu, som jeg har hørt en kendt erhvervsmand sige.

Man vidste ikke, hvad der skete, står der i notatet. Det gjorde man altså efter min opfattelse.

Jeg spurgte før hr. Jensby, hvorfor man så ikke som et minimum i hvert fald fik det samarbejde mellem myndighederne, som der blev råbt på allerede i 1990, og det spørgsmål vil jeg gerne gentage til skatteministeren.

Det er som sagt ikke bare de to sager her. Alt i alt taler vi om et attentat på skattesystemet i størrelsesordenen 5-7 mia. kr., som er begået i de sager, jeg lige har nævnt, hvor man misbruger 10-mands-ordningerne, misbruger muligheden for at købe obligationer i udlandet og den ene og den anden og den tredje og den fjerde fidus.

Nogle af fiduserne var oppe her i Folketinget, f.eks. var noget af fiduseriet med obligationer fra udlandet oppe i 1992, hvor hr. Jensbys og andre partier afviste, at der skulle gøres noget ved det. Det var et af eksemplerne på, at noget kom op, men at der ikke blev gjort noget, tingene fik lov at fortsætte, pengene fossede ud af statskassen, mens man med mere eller mindre med åbne øjne så til herfra.

Jeg undrer mig stadig væk over, at man ikke greb til at advare i tide. Vi har jo set siden, at det er et virksomt middel. Man kan godt også uden at have et lovmæssigt grundlag give det signal i pressen, der hedder: Hov, her er noget, vi gerne vil kigge på og tage op inde i Folketinget. Det lykkedes jo med samba-obligationerne, så da vi hørte om, at denne fidus nu var til salg, blev den stoppet øjeblikkelig, fordi den nuværende skatteminister straks i pressen sagde: Det vil jeg ikke finde mig i. Jeg vil straks sørge for at få et lov-indgreb gennemført, der stopper dette. Det

stoppede i samme sekund, og så kunne vi i enighed her i Folketinget vedtage, at det ville vi gøre.

Jeg skal altså beklage meget, at der ikke er udsigt til stor tilslutning til vores forslag om at lave en undersøgelse, og så må vi jo påtage os den tunge byrde, det er at blive ved med at producere notater om denne udvikling, som fik lov at foregå, og som man altså herinde helst ikke ønsker at få sit eget ansvar for belyst.

Skatteministeren (Carsten Koch):

Hr. Frank Aaen spørger, om jeg vil udlevere den rapport, som blev omtalt, til Folketinget. Der kan jeg kun sige, at den rapport sorterer under Justitsministeriet, så jeg vil spørge justitsministeren, om det er muligt, at den kan udleveres til Folketinget.

Jeg vil også lige knytte nogle bemærkninger til hr. Frank Aaens tale, ikke fordi jeg vil forlænge debatten – jeg har sagt det, jeg vil sige – men jeg synes egentlig, at hr. Frank Aaen benytter sig lige lovlig meget af bagklogskabens lys. Det er ulige lettere at stå her flere år efter og belære forskellige offentlige myndigheder om, hvordan de burde have reageret på et tidspunkt, hvor informationerne var langt mere usikre.

Man skal jo være opmærksom på, at det essentielle i selskabstømningen ikke er den kriminelle handling, den handling at foretage selve tømningen, lave den form for svig, der er tale om, men tilsløringen af den, for selve handlingen er en meget simpel, meget primitiv form for kriminalitet, men det, der er pointen, er den store tilsløringsproces, som er knyttet til den. Den består jo i en række helt konsekvent udarbejdede metoder, som i begyndelsen var sådan mere, hvad skal vi kalde det, primitive, men som efterhånden blev udviklet til det raffinerede.

Det drejer sig i forbindelse med det oprindelige selskab om, at man udskiller de aktiviteter, der gerne skal fortsætte, i et nyt selskab, og det gamle selskab skal så tømmes. Så anmoder man om regnskabsomlægning.

Regnskabsomlægning betyder med de frister, der er for indgivelse af selvangivelse, at man kan opnå næsten helt op til 2 års frist, før selvangivelsen skal ind. Det består selvfølgelig også i, at der også er en frist for aflevering af regnskabet til Erhvervs- og Selskabsstyrelsen.

Erhvervs- og Selskabsstyrelsen skal anmode om regnskabet, når det ikke er kommet, og begære selskabet opløst ved skifteretten.